

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERTIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Insertiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Unitatea creștină și slujirea lumii

Caracteristica Bisericii lui Iisus Hristos este iubirea între mădularele ei: „Întru aceasta vor cunoaște toți că sîn-teți ucenicii mei, dacă veți avea iubire unii către alții” (In. 13, 35). De aceea, calea cea mai dreaptă spre o unire bisericască este întoarcerea spre iubirea reciprocă prin unirea eforturilor tuturor formațiunilor creștine în acțiunea de slujire a cerințelor spirituale și morale ale lumii de azi. Astfel, Biserica este chemată să realizeze o unitate de mărturisire și de acțiune puse în slujba transpunerii în viață a celei mai înalte porunci a Mîntuitorului: iubirea față de semenii. Călăuzindu-se de spiritul providențial al Enciclicii din 1920 a Patriarhiei Ecumenice, „Koinonia”: prin acțiuni practice spre pregătirea climatului prielnic refacerii unității dogmatice, creștinătatea de azi are să răspundă chemării vieții omenești în general de a înfăptui o unitate de slujire a omului ca totalitate.

Așa fiind, toate formațiunile creștine să se preocupe de problema necesității unei colaborări a creștinilor prin afirmarea unui contesionalism deschis, degajat de prejudecăți, pus în slujba întregii omeniri. Fiecare formațiune creștină înțelege rostul colaborării ecumenice spre binele și fericirea lumii întregi, contribuie la realizarea unei întrepătrunderi organice între voința creștină de a sluji lumii și ideea refacerii unității creștine pierdute.

Există, fără îndoială, o tendință umană fonciară spre unitate. Dacă fiecare om tinde în mod normal către unitate, atunci credinciosul creștin, nu-L poate urma pe Iisus Hristos decît văzînd în fiecare ins pe omul-frate, pentru care trebuie să se dăruiască generos după pilda dată nouă de către Mîntuitorul.

Există o unitate fundamentală care îmbină într-un mănunchi năzăințele și țintele tuturor oamenilor de bine, promovarea unei existențe demne de ființa umană, prosperă și ferită de fiăcările războiului. În această unitate sîniem chemați a ne integra tot mai mult și noi credincioșii creștini în totalitatea noastră. De aceea deviza: *prin unitate creștină la slujire activă* — cot la cot cu toți oamenii de bine din lume — *a marilor idealuri ale umanității contemporane*.

Cînd este vorba ca Creștinismul să-și împlinească — în condițiile actuale — funcția sa de slujire a lumii de azi, se resimte dureros și paralizant lipsa lui de unitate.

O conștiință creștină autentică pretinde

ca mesajul Creștinismului către lumea de azi, prin slujirea acestei lumi, să fie ferm, străbătut de dreptate, iubire și pace. Ceea ce nu se poate realiza decît de către toți credincioșii creștini în colaborare activă și multilaterală. Cu o condiție: efortul de unire între creștinii dezbrinați — concretizat în viață și mărturisire — să nu fie făcut nici ostentativ, nici pentru sine, ci ca acțiune creștină de slujire a lumii.

Cît este de binecuvîntată de Dumnezeu această acțiune a Creștinismului de slujire a lumii, rezultă și din faptul că *slujirea aceasta este un mijloc foarte potrivit și eficace de promovare a conștiinței ecumenice la credincioșii tuturor formațiunilor creștine și — implicit — de afirmare a unității creștine*. Pentru efortul lor comun dedicat slujirii active a lumii în străduințele ei spre mai bine, Iisus Hristos îi răsplătește cu spor în coeziune și unitate. Căci slujirea în colaborare — de către formațiunile creștine — a tărîmului umanitar și social pe plan mondial aduce Creștinismului un climat prielnic în vederea refacerii unității sale dintru început.

Slujirea activă a lumii și unitatea creștină se condiționează și promovează reciproc. Cu cît acționează mai intens în domeniul slujirii lumii, cu atît formațiunile creștine descopăr și motive noi de a căuta în chip tot mai stăruitor unitatea. Cu alte cuvinte, *unitatea creștină crește în raport direct proporțional cu slujirea creștină a lumii*.

Lucrul acesta se explică prin faptul că fapta bună unește. În aceeași privință, sînt deosebit de semnificative și de concludente următoarele: 1. În strădania lor de a promova ecumenismul, Sf. Părinți recomandau slăruitor „reluarea vieții comunității apostolice de la Ierusalim și înălțurarea tuturor neajunsurilor sociale, nedreptatea, exploatarea, sclavagismul, războiul”. 2. Informația dată de Sf. Grigorie de Nisa că la moartea Sf. Vasile cel Mare multîmă mare de popor — alcătuită din păgîni, evrei și creștini — jela pe marele ierarh, părinte al „Vasiliadei”, numindu-l „părintele nostru”.

Pe lîngă aceasta, comunitatea creștină de lucru întru slujirea lumii mijlocește cunoașterea reciprocă, iubirea frățească și adîncirea credinței în Iisus Hristos. Întîlnirea, viața și strădania în comun de a găsi soluțiile cele mai bune în sprijinirea activă a năzuințelor lumii de azi, creează o dispoziție de unire, pe care respectivii

(Continuare în pag. 2)

ZIUA O. N. U.

Organizația Națiunilor Unite - O.N.U. - este, precum știm, cel mai mare for internațional din veacul nostru. S-au împlinit anul acesta, în 24 octombrie, 20 de ani de cînd a luat ființă această Organizație mondială, cu scopul măreț de a promova în viața internațională colaborarea și pacea între toate popoarele, pentru a se evita un nou măcel, așa cum au fost cele două războaie mondiale din secolul nostru. Aceste țeluri rezultă chiar din preambulul Cartei O.N.U., unde se arată: „*Noi, popoarele Națiunilor Unite, hotărîte să izbăvim generațiile viitoare de flagelul războiului, care, în cursul unei vieți de om, a provocat de două ori omenirii suferințe nespuse,*

să ne reafirmăm credința în drepturile fundamentale ale omului, în demnitatea și valoarea persoanei umane, în egalitatea în drepturi a bărbaților și a femeilor și în egalitatea în drepturi a națiunilor mari și mici,

să favorizăm progresul social și instaurarea unor condiții de trai mai bune într-o libertate mai mare, și

în vederea acestor scopuri,

să practicăm toleranța și să trăim în pace unul cu celălalt, ca buni vecini,

să ne unim forțele pentru menținerea păcii și securității internaționale,

să acceptăm principii și să instituim metode care să garanteze că forța armată nu va fi folosită altfel decît în interesul comun,

să folosim instituțiile internaționale pentru favorizarea progresului economic și social al tuturor popoarelor,

am hotărît să ne unim eforturile întru înfăptuirea acestor scopuri”.

Vedem, așadar, că principalul scop pentru care a fost creată Organizația Națiunilor Unite a fost acela al prevenirii unui nou război mondial, pentru o securitate colectivă, prin unirea forțelor tuturor statelor, mari și mici.

Într-adevăr, la deschiderea celei de a 20-a sesiuni a Adunării Generale din toamna aceasta, O.N.U. număra 117 state, ceea ce a ridicat mult puterea de acțiune a acestei Organizații. Totuși O.N.U. continuă să fie lipsită de una din premisele de seamă ale bunei sale funcționări, și anume: universalitatea. Pe lîngă o serie de state care nu și-au cîștigat încă independența, din O.N.U. lipsește unul din marile state ale lumii: R. P. Chineză, ale cărui drepturi în O.N.U. încă nu au fost restabilite, ceea ce pentru bunul mers al O.N.U. este, desigur, o pagubă.

(Continuare în pag. 2)

Unitatea creștină...

(Urmare din pag. 1)

o duc apoi în propria lor patrie și în felul acesta măresc cercul celor ce vor reface unității creștine.

Dar și mai mult decât atita, acțiunea creștină de slujire a lumii asigură pe seama Creștinismului condiția primordială pentru acțiunea sa rodnică în vederea refacerii unității creștine, întrucât mijloacele calitatea creștină inerentă lucrului cu succes pe tărâm ecumenic, și anume viețuirea autentic creștină, care își găsește cea mai concludentă verificare și confirmare în acțiunea pusă în slujba nevoilor actuale ale lumii. Căci un creștin, care nu se face simțit în lume ca factor de dreptate, de pace și progres, acela nu-și împlinește misiunea sa în lume.

Acțiunea de slujire creștină a lumii și acțiunea de refacere a unității creștine sînt *corelate* — ca idee și funcțiune — atât de strîns, încît nu pot fi despărțite una de alta fără consecințe de nedorit atât pentru o latură cît și pentru cealaltă latură a rostului Creștinismului în lumea de azi. Le îmbină în mod organic viața cu nevoile și cu năzuințele ei de afirmare și de progres. Iar Creștinismul autentic nu este împotriva vieții, ci pentru viață, pentru menținerea, propășirea și desăvîrșirea ei.

Pentru toate cele arătate mai sus, se cuvine ca preotul păstor de suflete să se străduiască a transforma parohia sa în *comunitate slujitoare*, care se dăruiește generos pentru mai binele și fericirea lumii întregi.

Sirbu

Ziua O. N. U.

(Urmare din pag. 1)

De la tribuna O.N.U. s-au făcut multe propuneri folositoare și s-au adoptat o seamă de declarații, ca de pildă cele privitoare la drepturile omului, acordarea independenței țărilor și popoarelor coloniale, eliminarea tuturor formelor de discriminare rasială, etc. Multe state și-au afirmat apoi răspicat dorința lor de pace. Căci apărarea păcii, așa după cum a arătat experiența celor 20 de ani trecuți, rămîne sarcina cea mai importantă a Națiunilor Unite. Mai sînt desigur și încă alte multe de făcut pentru atingerea scopurilor pe care O.N.U. și le propunea la constituirea sa.

Această aniversare a O.N.U. marchează și împlinirea a 10 ani de la intrarea țării noastre în Organizația Națiunilor Unite. Ca membră a O.N.U., țara noastră a participat și participă activ la cit mai buna desfășurare a activității acestui mare for internațional. De la rezoluția propusă de România în 1957 pentru o „Declarație asupra principiilor colaborării economice internaționale”, de la sprijinirea inițiativelor de dezarmare generală și de interzicere a utilizării forței nucleare în scopuri războinice și pînă la unanim apreciatele inițiative românești pentru colaborare internațională în vederea educării tineretului în spiritul păcii, respectului reciproc și prieteniei între popoare, sau pentru acțiuni de cooperare pe plan regional în interesul păcii — activitatea țării noastre la O.N.U. a cîștigat mereu în prestigiu. Despre numeroasele inițiative ale patriei noastre îndreptate spre micșorarea încordării internaționale și dezvoltarea colaborării între popoare, spre înlăturarea păcii în lume, care au găsit un puternic ecou în cadrul O.N.U., s-a vorbit și în ședința festivă care a avut loc la București, prilejuită de sărbătorirea „Zilei Națiunilor Unite”.

Aceste idei sănătoase și altele asemenea lor au fost subliniate și în cuvîntarea pe care șeful delegației țării noastre la cea de a 20-a sesiune a Adunării Generale a ținut-o, în 8 septembrie a. c., la tribuna O.N.U. S-a relevat astfel necesitatea înlăturării definitive și grabnice a ultimelor forme de subjugare colonială și a consolidării politice și economice a statelor de curînd eliberate, primirea favorabilă a propunerii privind convocarea unei conferințe mondiale de dezarmare cu participarea tuturor statelor, dezvoltarea multilaterală a colaborării internaționale, creindu-se posibilitatea „ca fiecare popor să-și afirme ființa și personalitatea sa” etc.

În încheierea cuvîntării s-a arătat „hoțărîrea guvernului Republicii Socialiste România de a-și aduce și în viitor — alături de celelalte țări socialiste, de toate statele iubitoare de pace — întreaga contribuție la normalizarea relațiilor internaționale, la afirmarea cauzei independenței și prosperității tuturor popoarelor, a păcii și libertății în lume”.

Cu acest prilej aniversar, menționăm și aceea că Prea Fericitul Părinte Justinian, Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, a trimis la O.N.U. mesaje de sprijinire a unor propuneri de ridicare, pace și prosperitate a popoarelor.

Gh. P.

Notă la o excursie

S-a spus cu dreptate că, una din trăsăturile veacului nostru e și turismul, drumeția, călătoria sau ori cum s-ar mai putea ca numi. La munte, la mare, pe toate drumurile țării, întîlniști excursioniști de toate vîrstele, cu cele mai variate mijloace de locomoție, plecați să cunoască și admire frumusețile patriei. Numai în anul trecut (1964), numărul celor care au străbătut plaiurile pămîntului nostru și i-au admirat negrăitele lui frumuseți, s-a ridicat la impresionanta cifră de 5 milioane.

Animați de dorința vie de a cunoaște măcar o parte din „România pitorească”, precum și noile realizări din România socialistă, un grup de preoți cu familiile lor, din protopopiatul Sibiu, au făcut o excursie de 6 zile — între 16—21 august a. c. avînd ca obiectiv principal vizitarea Moldovei.

În acest scop s-a fixat un itinerariu bine chibzuit, încît să se poată atinge cele mai însemnate puncte din această străveche provincie românească. Timpul urma să fie folosit cît mai înțelept, căci vorba aceea „numai nebunul vagabondează, singur omul înțelept Călătorește”. Și noi am călătorit cu tot confortul pe care O.N.T. ni l-a oferit printr-un autocar urmînd următoarea rută: Sibiu, Făgăraș, Brașov, Tg. Săcaiesc, Gheorghe Gheorghiu-Dej (Onești), Bacău, Roman, Mircești, Tg. Frumos, Iași, Pașcani, Fălticeni, Suceava, Siret, Rădăuți, Puina Marginea, Sucevița, Vatra, Moldovița, Gura Humorului, Voroneț, Cîmpulung Moldovenesc, Vatra Dornei, Broșteni, Poiana Teiului, Pipirig, Măn. Neamțu, Agapia, Văratec, Piatra Neamț, Măn. Bistrița, Bicaș, Lacul Roșu, Gheorgheni, Tg. Mureș, Sovata, Tg. Mureș, Mediaș și Sibiu.

Deși programul a fost foarte încărcat și deci obositor, totuși marile satisfacții suleștești pe care le-am avut în urma celor văzute, ne-au răsplătit pentru toate.

După ce am parcurs mai bine de 1.800 km ne-am încredințat odată mai mult de frumusețile patriei noastre, prețuite și de străini. În adevăr, mai anii trecuți, în Franța, la un concurs în felul: „Cine știe cîștigă”, s-a pus și întrebarea, care e țara cea mai frumoasă din Europa. Concurentul care totalizase cele mai multe puncte, a pierdut în cele din urmă fiindcă a indicat Elveția. Juriul însă a spus: România.

Se înțelege de la sine că dacă străinii competenți astfel apreciază frumusețile țării noastre, atunci datoria cea dintîi a oricărui român, este de a și-o cunoaște cît mai bine. Dacă după cuvîntul lui O. Goga:

„Privighetori din alte țări

Vin doina să ne-asculte”; e o datorie sfîntă pentru fiecare român să-și cunoască cît mai deplin patria.

Tot timpul excursiei am fost favorizați de o vreme minunată și am avut plăcerea deosebită să fim însoțiți de un „ghid” priceput care, cu ceilalți ghizi locali, ne-au „luminat” pe drept cuvînt această călătorie pe cît de plăcută, tot pe atît de instructivă, căci pe lângă „pitorescul” naturii și frumusețea monumentelor trecutului, noi am avut prilejul să admirăm înărețele realizări ale socialismului.

Din multele impresii ce le-am cules în această excursie, voi căuta să împărtășesc, măcar o parte și cititorilor acestei foi.

A. Radu

Epitafe despre păstoritul mîrginean

Epitafele prezintă un interes deosebit pentru cercetători, întrucît acestea reflectă structura socială structura ocupațională precum și unele evenimente de interes istoric și economic, precum și un interes etnografic.

În cele ce urmează, vom prezenta 3 epitafe din cimitirul din Poiana Sibiului, care ilustrează momente din viața păstorilor poienari, fiind în linii generale interesante pentru tot păstoritul mîrginean, respectiv pentru viața acelor păstori care au făcut transhumanță:

I.

Cînd am fost tînăr băiat
În Dobrogea am plecat
Șapte ani am ciobănit
Pe acasă n-am venit
După șapte ani de zile
Timpul de armată vine
Din Dobrogea am plecat
Ca să viu într-al meu sat,
La părinții mei cei buni
Zece zile am stat acasă
Și o moarte nemiloasă
M-a răpit de la părinți
De la surori și iubiți
Chiar în floarea vieții,
Lăsînd părinți cu cele trei surori
Și doi cumnați
Pe voi vă las supărați.

II.

Am fost tinerel băiat
Și boala nu m-a întrebat
Mi-a rănit grav plumîna
Apa din Cernavoda
Am dus boala pe picioare
Crezînd c-oi avea scăpare
Dar după trei luni de zile
M-am gătat jalnic din lume.

III.

Fost-am tinerel băiat
Pentru oi viața mi-am dat
Bată-vă focul de oi
C-am ținut prea mult la voi
Căci venind trenul turbat
Vrînd să fug m-a apucat
La un picior m-a zdrobit
Pînă seara am murit.
Nimic nu-i jalnic pe lume
Ca a muri în spital
Căci acolo n-ai pe nime
N-a fost nici măicuța mea
Ca să-mi ție lumina
Ea a rămas judecată
Pe viața ei pe toată
Iubiți părinți, surori, frați
Vă rog să nu mă uitați.

Spațiul nu ne permite publicarea mai multor variante. Totuși considerăm că cele trei epitafe prezentate mai sus demonstrează cu prisosință viața păstorului transhumant departe de ai

unele întâmplări cotidiene ale vieții pastorale. Fără a exagera importanța acestora socotim că se poate stabili pentru o anumită măsură circulația oierilor transhumanți și felul lor de viață. Se înțelege că acestea trebuie puse în concordanță cu documentele istorice și cu alte materiale de arhivă pe care le completează.

Din punct de vedere al realizării artistice acestea nu ating culmile creației folclorice fiindcă nu au avut circulația și implicit posibilitatea șlefuirilor în decursul transmiterii orale de la om la om și din generație în generație. Totuși această categorie folclorică prezintă cel puțin un dublu interes: cel documentar, în sensul că atestă unele situații de fapt, precum și acela de a ne permite să constatăm nivelul artistic inițial al unei piese folclorice înainte ca aceasta să „pornească în lume”.

Culegerea și publicarea celor mai realizate epitafe din punct de vedere artistic și documentar ar aduce o reală contribuție la cunoașterea culturii noastre populare.

Ion Drăgoescu
Mircea Sfirlea

Rugăciunea

Sufletul este oarecum chiagul ființei și vieții noastre și fără de el nimic nu am fi. Lucru deosebit de însemnat găsim în împrejurarea că sufletul se dorește neincetat după ceva tot mai bun, tot mai frumos și mai înălțător, așa cum, spre pildă, cerbul se dorește după culmi înalte și însoțite, însetează după apa limpede a izvoarelor din munți, după roua dimineților senine și după răsărit de soare plin de măreție și dătător de sănătate.

În ceea ce privește sufletul creștinului, acesta tinde cu toată puterea sa spre Făcătorul său, spre Dumnezeu. Iar dacă o dată L-a aflat, vrea să rămână în legătură cu El, să trăiască în El, cu El și pentru mărirea Lui.

Dar calea cea mai potrivită pe care sufletul credinciosului creștin urcă la Dumnezeu și apoi mijlocul prin care poate rămâne în legătură cu El, este *rugăciunea*. De altfel, rugăciunea și este chiar grăirea noastră, prin limba sufletului, cu Dumnezeu; Ea este „ridicarea minții și voci noastre către Dumnezeu”; este și o arătare a dragostei noastre fiiști către Tatăl nostru cel din ceruri. Căci numai „cel ce iubește pe Dumnezeu de-a pururi stă de vorbă cu Dinsul cum ar sta cu un tată, alungind orice gând pătimas”.

În mod firesc, zilnic avem trebuință de hrană, cu deosebire avem trebuință de pâine, ca să ne întărim truște. Dar și sufletul își are hrana sa zilnică, după care se dorește tot în mod firesc. Iar hrana zilnică a sufletului credincios, a creștinului adevărat este rugăciunea, adică pâinea cea duhovnicească. Iată împrejurarea simplă care ne îndeamnă să ne rugăm zilnic, să ne întărim sufletul nostru de creștini cu rugăciune statornică, aleasă și curată, bine știind că astfel cugetul nostru se îndreaptă spre Tatăl Cereș, voiața se înduplecă a face numai binele, împlinind voia lui Dumnezeu, iar inima, vorbind cu Dumnezeu, saltă de bucurie și de dragoste.

Nu puține sînt însă pricinile din care izvorăște trebuința de a sta de vorbă, prin rugăciune, cu Dumnezeu. Uneori avem trebuință de ajutor; alte ori simțim îndatorirea de a-i mulțumi lui Dumnezeu pentru binefacerile Sale către noi; sau, cucerim de mărirea lui Dumnezeu, de puterea și de strălucirea Lui, de podoaba în care El îmbracă lumea noastră, de frumusețea ce ne înconjoară în fiecare clipă, simțim îndemn launtric de a-L lauda pe Dumnezeu din toată inima noastră, din tot sufletul și cugetul nostru, cu toată puterea noastră. Și așa ne hrănim sufletul creștinesc cu rugăciuni de cerere, de mulțumită și de laudă către Dumnezeu.

De orice fel ar fi rugăciunile noastre creștinești, ele sînt bine primite de Dumnezeu numai dacă le facem cu inimă smerită, cu gând curat,

cu stăruință neîmpuținată și cu nădejde neclătinată. În chip smerit s-a rugat vameșul din Sf. Evanghelie și numai astfel făcînd „el s-a întors îndreptat la casa sa”. Cu gând curat s-a adresat Mîntuitorului Iisus Hristos femeia cananiană și a dobîndit vindecarea fiicei ei. Stăruința unei văduve, ne arată Sf. Scriptură, l-a împlînzit chiar și pe un judecător nedrept. Cum dară nu s-ar îndupleca dragostea nemărginită a lui Dumnezeu-Tatăl la stăruințele noastre drepte? — zice Mîntuitorul. Iar nădejdea l-a vindecat pe dreptul Iov de lepră, și tot nădejdea neclintită în ajutorul lui Dumnezeu l-a vindecat, după 38 de ani de suferință, pe bolnavul de la Vitezda.

Rugăciunea adevărată și puternică l-a întărit pe Mîntuitorul Iisus Hristos, în grădina Ghetsmani, cînd se afla în preajma jertfei Sale răscumpărătoare.

Sf. Scriptură ne înfățișează încă și multe alte exemple de adevărați rugători către Dumnezeu.

Dar, fără îndoială, nu ajunge să știm ce este rugăciunea și nu e de ajuns nici chiar dacă cunoaștem îndatorirea creștinească de a ne ruga zilnic lui Dumnezeu. Mai e de trebuință să știm cum să ne rugăm cu adevărat lui Dumnezeu. Deși, la prima vedere, ni s-ar părea că acest lucru nu ar fi prea greu, nu putem uita că pînă și Sf. Apostoli, adică oamenii cei mai apropiați de Mîntuitorul au stat în cumpănă, cînd și-au pus problema rugăciunii adevărate. Ei înșiși i s-au adresat Mîntuitorului Iisus Hristos cu rugămintea: „Doamne, învață-ne cum să ne rugăm” (Luca 11, 1).

Despre viclenie

Între păcatele care ne împiedică la dobîndirea mîntuirii se numără și păcatul vicleniei. Acest păcat este mult osîndit în dumnezeiasca Scriptură, iar părinții cei duhovnicești îi stau împotrivă cu toată hotărîrea, ca unei răutăți vrednice de a fi defăimată.

Orice cititor, care citește cu luare aminte Psalmii, poate să-și dea seama, cu ușurință, că Proorocul David, vorbind cu Dumnezeu în rugăciune, zice: „Lîngă Tine nu se va adăposti vicleanul” (Ps. 5, 4). El se mai roagă zicînd: „Scapă-mă, Doamne, de omul viclean și de bărbatul nedrept mă izbăvește” (Ps. 139, 1), iar despre sine spune: „Cu oamenii cei mincinoși nu am șezut și cu cei vicleni nu mă voi împreuna. Adunarea celor vicleni am urit-o” (Ps. 25, 4—5). Același Psalmist fericește pe omul în sufletul căruia nu se află vicleșug (Ps. 31, 2).

A se depărta de vicleșug este o faptă a omului duhovnicesc, care știe că „cel viclean este de un nume și părtaș cu diavolul”, cum spune sfîntul Ioan Scărarul.

Intr-adevăr, în Sfînta Evanghelie, diavolul este numit „cel viclean”.

De aceea cei doritori de mîntuire s-au ferit mereu de viclenie și lenevire, ca să nu aibă parte cu „sluga vicleană și leneșă”, care, din pricina lenevirii sale, a ascuns talantul ce i-a fost încredințat spre a-l înmulți, iar prin viclenie a căutat să-și ascundă trîndăvia sa și vina a încercat s-o arunce asupra Celui ce i-a dat talantul (Matei 25, 24—25). Stăpînul însă, ca un cunoscător al inimilor, i-a descoperit trîndăvia și i-a arătat și viclenia, căci i-a zis: „Slugă vicleană și leneșă” (Matei 25, 26), iar pentru aceste două păcate i-a dat și răsplata ce i se cuvenea (Matei 25, 28—30).

Ca trăitori după învățătura Mîntuitorului Hristos, sfîntii ucenici ai Domnului au trăit o viață cu totul lipsită de viclenie, viață ce le era cunoscută și credincioșilor pe care ei îi îndrumau. Astfel, Sfîntul Apostol Pavel scria credincioșilor creștini din Corint: „Lepădîndu-ne de cele ascunse și rușinoase, nu umblăm întru viclenie, nici nu prefacem cuvîntul lui Dumnezeu” (Cor II, 4, 2). El dorea ca și credincioșii săi să fie fără răutate și fără viclenie, de aceea îi și îndemna, zicînd: „Să facem praznicul nu cu a-

Mîntuitorul Hristos le-a spus limpede și tot așa ne spune El și nouă, zicînd:

„Cînd te rogi, nu fii ca fățarnicii, că iubesc în sinagogi și în colțurile ulițelor stînd să se roage, ca să se arate oamenilor. Acum zic vouă, că își iau plata lor. Iar tu cînd te rogi, intră în camera ta și încuind ușa ta, roagă-te Tatălui tău, celui în ascuns și Tatăl tău, cel ce vede în ascuns, îți va răsplăti la arătare.

Și rugîndu-vă să nu grăiți multe ca închinătorii la idoli, că li se pare, că în multa lor vorbă vor fi auziți. Deci, nu vă asemănați lor, că știe Tatăl vostru de ce aveți trebuință mai înainte de a cere voi de la El” (Matei 6, 5—8).

Deci, să nu ne rugăm de ochii altora, ca să ne vadă aceștia și să ne fie nouă spre laudă deșartă; să nu căutăm, rugîndu-ne, lauda cea trecătoare, ci să nădăjduim în răsplata cea veșnică a bunului Dumnezeu. Să ne închidem în noi înșine, în camera cea curată a sufletului nostru creștinesc și de acolo să stăm de vorbă, prin rugăciune, cu Dumnezeu. Căci El vede și judecă drept ascunsurile cele mai tainuite ale ființei noastre.

Dar, cum arată Mîntuitorul Iisus Hristos, nici în vorbă lungă nu stă adevărata rugăciune, ci în cuvinte puține, în cuvinte care să ducă înaintea lui Dumnezeu simțămintele noastre cele mai curate.

Cade-se nouă să ne lăsăm cucerim de îndemnul Mîntuitorului, să ne rugăm lui Dumnezeu cum El însuși s-a rugat și cum El însuși ne învață să ne rugăm.

D. Călugăr

luat vechi și cu aluat de răutate și de viclenie, ci cu azimele curăției și ale adevărului” (I Cor. 5, 8). La un gând cu Sfîntul Pavel este și Sfîntul Apostol Petru, care le scria credincioșilor următoarele cuvinte: „Lepădînd toată răutatea și tot vicleșugul și fățarniciile și pizmele și toate clevetirile, ca niște prunci de curînd născuți, doriți cu dor laptele cel duhovnicesc și neprefăcut, ca prin el să creșteți spre mîntuire, de vreme ce ați gustat că bun este Domnul” (I Petru 2, 1-3).

Potrivit îndemnelor amintite, credincioșii au datoria de a se sili să înlăture din sufletul și din viața lor orice înfățișare a vicleniei, ca să se poată asemăna cu Sfîntii Apostoli, cei fără de vicleșug, și să aibă parte cu Mîntuitorul Hristos, Cel ce învață că în Impărăția cerurilor vor intra numai aceia care sînt ca pruncii: „De nu vă veți întoarce ca să fiți ca pruncii, nu veți intra în Impărăția cerurilor” (Matei 18, 3). A fi ca pruncii însemnează, mai cu seamă a fi fără de răutate și fără de viclenie.

Dar ce este viclenia? La întrebarea aceasta ne răspunde lămurit sfîntul Ioan Scărarul, care învață că „Viclenia este o schimonosire a dreptății”. Cel viclean, nedrept fiind, vrea să fie cunoscut ca drept, de aceea face totul ca să-și ascundă fărădelegile sale, iar în acest scop uneltește minciuna și chiar jurămîntul cel strîmb. Pentru o pricină ca aceasta, viclenia este arătată de același Sfînt Ioan Scărarul, a fi: „deprinderea de a minți” și cuprinzînd „jurămintele cele vrednice de osîndă”.

Vicleanul tainuiește cele ale inimii sale și nicidecum nu se mărturisește, deci pe dreptate s-a zis, iarăși, că viclenia este „tăinuirea inimii” și „dușmănia împotriva mărturisirii”.

Înșelînd pe alții, cel viclean se înșeală și pe sine, însuși, ajungînd la părerea de sine, care intră în însăși firea lui, iar prin aceasta ajunge la cea mai de pe urmă cădere. Acestea le-a însemnat sfîntul scriitor al Scării, zicînd: „Viclenia este o minte înșelată, părerea de sine care a trecut în fire, pricinuitoarea căderilor”.

Avînd ascunse în inimă răutăți nemărturisite, cel viclean nu se poate împărtăși de ajutorul celor ce ar putea fi în măsură să-l îndrumeze, așa că viclenia este și „pedică spre ridicarea din căderi”.

Fiind înșelat în cugetarea sa, omul viclean în-

(Continuare în pag. 4)

Despre viclenie

(Urmare din pag. 3)

cearcă să se dezvinovătească pe sine, aducând înainte intențiile cele bune. Și aceasta ia în seamă Sfântul Ioan Scăraru, spunând că viclenia este „o dezvinovățire mincinoasă, prin intențiile cele bune“.

Ca fiică și însoțitoare a trufiei, viclenia fățărniceste smerenie, pocăință și evlavie, înaintea celor ce le prețuiesc pe acestea, dar și în acest caz lucrarea ei este mincinoasă (falsă), căci nu se face înaintea lui Dumnezeu, ci înaintea oamenilor, nu pentru mîntuire, ci pentru cinstea cea de la oameni.

Pentru toate pricinile amintite, viclenia este înfățișată ca fiind „viețuire drăcească“. Iată de ce bine s-a zis că „cel viclean este de un nume și părtaș cu diavolul“.

Cine ține seamă de toate acestea, înțelege de ce viclenia și mîndria, din care odrășește cea dintii și prin care sporește, sînt înfățișate ca pricinile mai de căpetenie ale patimilor. Pentru aceasta, cel ce cugetă drept înțelege că, într-adevăr, vicleanul nu se poate adăposti lângă Dumnezeu și nici nu este vrednic de Dumnezeu.

Cel viclean are o viață îndoită (dublă), într-un fel fiind înăuntrul sufletului său și în alt chip arătîndu-se în afară; altfel își este cunoscut lui însuși, adică conștiinței sale, și altfel vrea să fie cunoscut de oameni. Printr-o astfel de viețuire, vicleanul se unește cu Iuda, care l-a vîndut pe Mîntuitorul. Acesta, fiind cu ucenicii, se arăta următor al Domnului Hristos, dar a făcut legămînt cu fariseii dușmani ai Învățătorului, ca să-l dea în mîinile lor. Cînd a sosit vremea prinderii lui Iisus, Iuda s-a apropiat și l-a sărutat, zicîndu-i: „Bucură-te, Învățătorule“, căci acesta a fost semnul pe care li-l dăduse mai înainte, ca să-l cunoască cei ce voiau să-l prindă (Matei 26, 48—49). Iată pînă unde duce viclenia: ea fățărniceste evlavie și dragoste, dar urmărește pe cele cu totul potrivnice acestora.

Sfînta Scriptură ne înfățișează și soarta celui ce cu atîta viclenie s-a purtat față de Mîntuitorul, și anume, ne spune, că „Iuda s-a dus și s-a spînzurat“ (Matei 27, 3—5; Fapte 1, 18).

Toate cele de pînă aici ne încredințează că rea este viclenia și grea este osînda ei, pentru că rele sînt urmările pe care le are acest păcat, care este și pricină de multe pacate. Să ne cercetăm, deci, pe noi înșine de nu cumva sîntem sub puterea vicleniei, dacă o avem sau dacă o încuviințăm, iar dacă vom afla în noi urmele ei, ca unii care știm că prin aceasta ne facem de un nume și de o părtașie cu diavolul, și că nu ne putem apropia de Dumnezeu și nici mîntuirea n-o putem dobîndi, să stăm împotriva vicleniei cu toată puterea noastră. Aceasta o putem face mai cu seamă dacă ne vom obișnui a ne mărturisii gîndurile noastre la părinții cei cu spori întru cunoștința sufletului și dacă vom primi sfatul lor, cu toată hotărîrea, făcînd nu ceea ce ni se pare nouă bun și folositor, ci ceea ce vor hotărî îndrumătorii noștri cei sufletești. Cu aceasta vom da cea mai însemnată lovitură vicleniei.

De asemenea, cînd vom simți că în sufletul nostru este o deosebire între ceea ce gîndim și între ceea ce făptuim, între felul cum ne aflăm înaintea conștiinței noastre și între felul cum ne arătăm oamenilor, să căutăm a înlătura această deosebire, această nepotrivire, silindu-ne să fim în conștiința noastră așa cum vrem să fim cunoscuți de oameni. Cu alte cuvinte, să nu ne fie numele mai mare decît viața, iar dacă se întîmplă să avem un nume mai presus de chipul nostru de viețuire, să ne străduim să ne ridicăm și viața la înălțimea numelui pe care îl avem.

În toată strădania noastră spre mai bine, spre înaintarea în virtute, lucrul nostru este cu rost numai prin ajutorul lui Dumnezeu. De aceea, toate cite le facem noi, prin puterile firii noas-

Intrarea în biserică a Maicii Domnului

Lîngă templul din Ierusalim era în vechime o școală pentru creșterea fetițelor care-și închinau viața slujirii lui Dumnezeu. Sub supravegherea preoților, ele învățau aici Legea lui Moise, luau parte la rugăciunile și jertfele de dimineața și seara și participau activ la întreg serviciul divin prin cîntări frumoase și evlavioase. La unele slujbe citeau din Sf. Scriptură, din lege, Psalmi și Prooroci.

În cuprinsul acestei școli bisericești, pe lîngă virtuți sfînte, fetițele cîștigau obiceiuri alese ca să fie folositoare aproapelui. Aici se ocupau cu munca, lucrul de mînă, țesutul, lucratul hainelor preoțești, covoare etc. La vremea majoratului (adică în Orient la 14 ani), părinții le duceau acasă și le măritau.

La o astfel de școală de bună creștere au adus evlavioșii părinți Ioachim și Ana pe scumpa lor fetiță, Maria, la vîrsta de abia 3 ani și aici va rămîne pînă la 14 ani. Aici fecioara Maria și-a păstrat viața curată și nevinovată.

Din copilărie ea a înțeles că pentru credincios lucrul principal e a trăi cum voiește Dumnezeu, a păzi poruncile Lui, a-ți păstra cugetul și inima curată. Ea în biserică își închină toată viața slujirii lui Dumnezeu, iar mintea, inima și voia le deprinde să îplinească ceea ce este sfînt, drept și plăcut înaintea lui Dumnezeu.

Părinții Bisericii spun că din clipa intrării în biserică Sf. Maică a făcut vot înaintea lui Dumnezeu că va rămîne pururea fecioară. Ea a făcut această juruință din propriul îndemn, din inspirația Sf. Duh. Lucrul nu era nici simplu și nici ușor deoarece se știe să la evrei căsătoria era prețuită mai mult decît fecioria, iar rămînerea fără urmași era o rușine înaintea oamenilor și o pedeapsă a lui Dumnezeu pentru păcate neștiute.

Aici la templu a crescut Sf. Maică cu vîrsta și cu înțelepciunea înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor și harul Sf. Duh era cu ea în toate împrejurările și păcat n-a săvîrșit în viața sa. Cine poate să descrie sfintele virtuți care de pe acum încep să incolțească în ființa sa curată? De pe atunci inima ei a devenit altar de jertă lui Dumnezeu și grădina de flori frumoase care creșteau sub alinarea și mîngîierea luminii și căldurii harului divin.

La umbra lăcașului divin, copila sfîntă a deprins frica fiiască de Dumnezeu. Aici a deprins credința, nădejdea și dragostea, învelite în haina smereniei. Aici s-a sădit trandafirul supunerii, crinul curăției și al ascultării de poruncile Celui Prea Înalt. Aceste virtuți creșteau pe tulpina dragostei de Dumnezeu. Aici asculta pe cei mari, pe cei egali cu ea îi ajuta și pe toți îi iubea, cu iubire cerească. În jurul său răspîndea numai gînduri, vorbe și fapte frumoase și toți o prețuiau și o iubeau.

În școala bisericii, viața Sf. Fecioare Maria era ca într-o familie mai mare, în care Dumnezeu este Tatăl tuturor, iar copiii Lui sînt celelalte fete, cu care era împreună. Fecioara vede în ele pe surorile sale pe care le iubea și le vorbea cald, blînd și cuminte. Ea este model de viață religios-morală tuturor. Ea n-a făcut rău nimănui. Inima ei era un fagure de miere, iar cuvintele sale erau pline de dulceață. Vorbea rar și puțin, dar totdeauna la loc potrivit. Cuvîntul

tre, pentru înlăturarea vicleniei din viața noastră, să le însoțim cu rugăciune stăruitoare către Dumnezeu, ca El să facă ceea ce nu putem face noi, mai ales că ne-am întunecat conștiința cu înșelăciunile vicleniei. Darul Domnului nostru Iisus Hristos să fie cu noi cu toți și să ne izbăvească de toate împletcirile vicleniei, să ne ajute a umbla întru smerenie și neprihană.

Ierodiatonul Teofil!

său era plin de înțelepciune și putere și toți se bucurau de el pentru că înălța, întărea și mîngîia, căci spunea cele bune, grăia numai adevărul și dreptate. Era cuvînt de pace și de armonie, de prietenie și de zidire. Niciodată n-a ofensat pe nimeni și nu a supărat pe nimeni, nu s-au auzit minciuni de pe buzele ei și glasul său evlavios a fost scară care a ridicat totdeauna inima credincioșilor spre cer și așa rămîne în vecii vecilor.

Lîngă templu, Sfînta Fecioară a deprins bunătațe, blîndețea și răbdarea, rivna de cele sfînte, munca și rugăciunea. Aici a învățat să-și îplinească toate datoriile față de Dumnezeu și de oameni. Era cea dintii la privegheri și rugăciune, la citirea Scripturii și aducerea jertfelor. Conștiința ei curată a fost mereu trează la chemările cerului, iar viața ei în trup era sfîntă ca a îngerilor din cer, pentru aceasta, cînd a voit Dumnezeu, Sfînta Fecioară a fost aleasă să nască pe Fiul lui Dumnezeu și Fiul Omului, pe Mîntuitorul nostru Iisus Hristos.

Dar Sf. Fecioară Maria a cunoscut și a trăit și suferința din fragedă vîrstă. Paharul durerii a început să-l guste cînd a primit vestea despre moartea iubitului său tată și-l va goli pe deplin pe Golgota, la Patimile Fiului Său, la picioarele Crucii. Dreptul Ioachim a adormit în Domnul pe cînd Sf. Maria era fetiță în templu; el a fost cel dintii muritor care a adus dreptilor vestea apropiatei răscumpărări.

Durere i-a produs apoi moartea mamei sale, ca și diferite încercări prin care a trecut. Ea însă toate le-a purtat cu răbdare, smerenie și încredere în Dumnezeu.

La vîrsta de 14 ani Sf. Fecioară părăsește templul, ocrotită de bătrînul și dreptul Iosif și petrece în Nazaret, unde primește de la Arhanghelul Gavriil marea veste de bucurie a întrupării lui Mesia cel făgăduit (Fac. 3, 15; Lc. 1, 26—45). Plină de bucurie, ea rostește în fața tainei divine rugăciunea: „Mărește suflete al meu pe Domnul și s-a bucurat duhul meu de Dumnezeu, Mîntuitorul meu, că a căutat spre smerenia roabei sale, că iată de acum mă vor ferici toate neamurile“ (Lc. 1, 47—48).

Înțelegînd că este voia Celui de Sus, ea se stăpune Proniei divine și ascultă cu smerenie și încredere pe Inger, devenind Maica Dumnezeului nostru.

Ea strălucește în Biserică, de-a dreapta Domnului, ca Palat al Împăratului ceresc, ca Biserică vie a lui Dumnezeu și Rugătoarea noastră către Fiul său.

Simion Radu

† Achim Cernea

Miercuri, 15 septembrie 1965, ora 13,30, s-a stîns din viață, în etate de 57 de ani, Achim Cernea, conducătorul fabricii de luminări a Arhiepiscopiei noastre.

Timp de 35 ani a fost la centru în slujba Mitropoliei noastre.

Slujba înmormîntării a fost săvîrșită sîmbătă, 18 septembrie 1965, ora 11, în Catedrala mitropolitană din Sibiu de un sobor de preoți în frunte cu P. C. Părinte Consilier Ioan Vlad și P. C. Prototop Ioan Munteanu, care în cuvinte adînc simțite a scos în evidență viața celui mutat de la noi și meritele lui.

Îl deplîng soția sa nemîngîiată, toți colegii săi și numeroși prieteni, care l-au apreciat și l-au însoțit pe ultimul drum.

Corpul său neînsuflit a fost așezat spre veșnică odihnă în cimitirul ortodox din comuna Rășinari.

Odihnească-se în latura celor drepti!

Traian Ghiriță